

Island her fra Kjøbenhavn, hvilket ikke er saa faa Islændere, og den Forholdsregel, som Lovforslaget gaar ud paa, vil ramme dem fuldstændig lige saa meget som de danskfødte Købmænd. Forslaget gaar ikke just ud paa at foreskrive uden videre, at for Fremtiden ingen maa drive Handel paa Island, uden at have Bopæl deroppe; det er egentlig ikke Meningen med Forslaget at ramme de nulevende Købmænd, men dets Regel skal kun gælde for Fremtiden, naar de nuværende Købmænd vare døde eller have holdt op at handle af anden Grund. Men naturligvis rammer Lovforslaget dem alligevel indirekte, thi naar deres eventuelle Arvinger og Efterfølgere ikke skulle have Lov til at fortlætte Handelen deroppe, saa vil det naturligvis medføre, at deres Etablissementer tabe i Værdi. Men, som sagt, dels er det en Regel, der rammer de islandsfødte Købmænd, der ere bosatte her, lige saa vel som de danskfødte Købmænd, og dels tror jeg ikke, Lovforslaget staar i Forbindelse med andet end gamle, mange, mange Aar vedligeholdte økonomiske Ideer deroppe, der gaa ud fra, at Island skal de staa sig i økonomisk Henseende ved en saadan Lov. Sagen gaar nemlig tilbage til Altingets Samling i 1869, altsaa tilbage til den Tid, hvor Altinget endnu kun var raadgivende; da blev der allerede vedtaget et Andragende til Regeringen om en saadan Lov. Altinget havde, som bekendt, ikke Initiativet til egentlige Lovforslag, ligesom heller ikke Stænderne her havde det, og naar man altsaa ønskede en ny Lov, skete det i den Form, at man rettede et Andragende til Regeringen om at fremkomme med et Lovforslag i den angivne Retning. Dette skete, som sagt, allerede i 1869, men allerede den Gang afflog Regeringen at indlade sig derpaa, som det vil kunne ses af Bekendtgørelsen til Altinget af 22de Maj 1871, II. Nr. 11, hvoraf det vil ses, at Regeringen besvarede Altingets her omhandlede Andragende med, at man ikke fandt nogen Anledning til at gaa ind derpaa. I Samlingen 1875, altsaa efter at den islandse Forsætning var traaet i Kraft, blev det samme Spørgsmaal igen draget frem i Form af et privat Lovforslag, da Altinget nu var berettiget til at fremkomme med saadanne, men i 1875 blev Forslaget ikke behandlet til Ende. Den næste Samling — det islandse

Alting har kun 2aarige ordentlige Samlinger, det var altsaa i Samlingen 1877 — blev Forslaget atter forelagt, men gik ikke igennem. Saa var der en Periode, hvor Spørgsmaalet hvilede; men i Samlingerne 1889, 1891 og 1893 blev Lovforslaget indbragt paa ny, men blev dog forkastet i alle disse Samlinger. Nu er det denne Gang ganske vist vedtaget, men kun med en ringe Majoritet i begge Afdelinger. Regeringen har altid modsat sig dette Forslag, og navnlig har den i en Skrivelse til Landshøvdingen, som var bestemt til at meddeles Altinget, af 12te Juli 1878, udtalt sig meget bestemt mod nogen Indskrænkning i den gensidige Vigeberettigelse, som hidtil har fundet Sted med Hensyn til Handelsfavnet mellem Danmark og Island. Og Landshøvdingen har ogsaa paa det sidst afholdte Alting som Regeringens Repræsentant modsat sig Lovforslaget. De Grunde, som han gjorde gældende, vare for øvrigt væsentlig Grunde hentede fra, at Island selv ikke kunde staa sig ved dette Lovforslag, at en saadan Lov vilde være i Strid med Islands egne Interesser, saa vel som ogsaa ud fra Betragtninger, hentede fra den store Inkonsekvens, en saadan Lov vilde være paa Island. Paa Island er det nemlig tilladt at drive den saakaldte Spekulanthandel overalt, haade i Havnene og paa Kysterne, selv hvor der ikke er autoriserede Handelssteder. Ved Spekulanthandel forstaar man Handel fra Skib, og denne Handel er det tilladt at drive uden nogen Afgift eller Skat. Altsaa, det at begunstige Spekulanthandelen, selv om den drives af Folk, der slet ikke ere danske, synes i høj Grad besynderligt, naar man vil lægge saa betydelige Baand paa den faste Handel paa Island, og det bliver endnu mere fremtrædende, naar det erindres, at de danske Købmænd, som have fast Etablisement paa Island, betale Skat og Afgift deroppe. Jeg tror derfor, at der ikke bør tillægges dette Lovforslag, som nu endeligt er gaaet igennem paa Altinget, den Betydning, at det skal bidrage om et egentlig fjendtligt Sindelag fra Islands Side mod Danmark. Det er som sagt kun et Vidnesbyrd om økonomiske Anstuelser, der maasse kunne være urigtige, som saa mange andre økonomiske Anstuelser, der blive opstillede, men som den danske Rigsdag efter min Formening ikke bør tillægge den